

Babičku jsem posledních pět měsíců navštěvoval jen málo, byl jsem tu jen v červnu, v srpnu a od konce letních prázdnin až nyní v říjnu. Jenže i ten poslední jablečný knedlík jsem snědl a tak nezbývalo než zabalit dolobalu řízky s chlebem a vydat se na cestu zpátky domů.

S proviantem pohotově připraveným na vrchu batohu sešel jsem těch pět schodů, na kterých jsem si jako dítě hrával. Z nostalgie jsem skočil z prvního schodu a bez dotyku přeskočil druhý i třetí. Rád jsem si takto hrál a snažil jsem se jich přeskočit co nejvíce. Na naší chatě jsem stejně dlouhé schody seskakoval právě naopak, dokonce aniž bych se dotkl toho prvního. Cestou na nádraží míjím řadu pěti stromů, liché jsou duby, ty sudé ne. Ani nevím, co je to za druh. Nejdou zrovna včas a tak trochu přidávám do kroku. Dělá dobře, vlak téměř doháním. První jede lokomotiva, tahle cestující nepřevrhuje, usedám do dalšího vozu, naprosto stejného jako další dva. Poslední vagón je dnes poštovní, tam by mě jet také nenechali, leda bych se byl nechal býval zabalit do balíku jako v romantických filmech. Procházím uličkou a začínám být nervózní, první tři kupé jsou uzamčené s cedulkou nevstupovat, a tak s úlevou pozoruji, jak v tom čtvrtém lidé nerušeně sedí, ukusují mrkev a vytahují chleba s máslem. Mě si vůbec nevšímají. Já usedám do dalšího, posledního kupé. Naproti mně sedí dívka, tajemná dívka. Alespoň já takové dívky tajemnými nazývám. Napoprvé si jich ani příliš nevšímnu, ale pak se na ni jen na chvíli podívám podruhé, a musím potřetí, počtvrté, popáté. Nedokáží pak z ní již spustit zrak. Pozoruji její tmavé vlasy, jak se vlní, a přeji si, abych ji mohl pohladit po hlavě a dotknout se tak těch nitek, na které bych navlékl korálky. Namísto toho si je svou levou rukou odhrne za rameno. Jak je odhrnuje, dívám se na její prsty. Vlevo na malíčku má prstýnek, stejně tak na prostředníčku a ukazováčku. Ale palec s prsteníčkem hlavně jsou prázdné. Najednou si všímám její náušnice, předtím schované. Pět navlečených korálků, prostřední a poslední jsou oranžové. Jsou lidé, co by při pohledu na oranžovou podlehli, ale mě stačilo daleko méně, vidět její hnědé oči. Hluboké, ale veselé. A dívají se na mě.

Oči vždy upoutají mou pozornost, ať jsou dvě nebo ať jich je pět. Její zrak se opět vrátil do knížky. Zkusil jsem přečíst kus textu. Věta jen o pěti slovech a já dlouho nemohl přečíst první a poslední. Mírné nahnutí směrem dopředu a podařilo se: „Michal kvapně sešel ze schodů.“ To mě poměrně překvapilo. Často scházím kvapně ze schodů, ale zrovna Michal? To mi k němu nesedí. Projeli jsme kolem přistávací dráhy Kbelského letiště, cesta za chvíli skončí. Pozoruji, že druhé a poslední páté světlo navigace nesvítí, jak mohou takto letadla přistávat? A je to tu zase, dívka se mi líbí a já radši začnu myslet na všechno ostatní, jen abych nemusel řešit, zda ji oslovit. Venku se mezitím prohnaly čtyři zastávky, teprve teď, v té páté, zastavujeme. Malé nádražíčko, ani ne šest kolejí, na druhou a třetí pak vede perón. Bylo to naše poslední zastavení před hlavním nádražím. Se zasyčením jsme se vydali do cíle. Jenže jako vždy před Vítkovským tunelem se na semaforech opakuje mně známá sekvence „červená, zelená, červená, červená, zelená“. Konečně jsme projeli tunelem a putujeme vzadu za Žižkovskými domy. Už vidím nápis „Praha“, tedy pouze jeho prostřední písmeno, zbytek již zašedl a není vidět. Má poslední šance oslovit dívku z kupé. Ta se ale již chystá vystoupit a já tak promarnil další příležitost. Než se stačím zvednout, vidím ji jít po schodech do podchodu. Vydám se na tramvaj domů. Jako vždy nejdříve projedou čtyři devítky, teprve poté vidím vyjždět zpoza zatáčky pětku a nasedám. Další návštěva babičky skončila.